

Beke Sándor

Téma

És akkor
fekete hintóikból,
S-alakú pipáikat
szorongatva
kiszállnak
az írók,
és eljönnek
a költők
kerékpáron
vagy gyalog,
kikopott szürke
nadrágban,
látni
a virágfakadást,
átölelni
a Múza derekát,
kitapogatni
a béke körvonalait,
feltöltődni
csókkal,
késleltetni
a halált,
teleírni
az újságot
jó hírekkel,
zöld
személyvonatokra ülni,
átsegíteni
a vakokat az átjárón,
köszönni
a féllábú rokkantaknak...
És állnak
tehetetlenül
a ketyegő óra előtt,
és írnak,
írnak,

míg golyóstollaikból
folyni,
ömölni kezd —
az irodalom.

Hold-csónakban

Kimúlnak az égi akvarellek,
a csillagképek,
hold-csónakban
eleveznek az álmok,
szenesednek
a bíbor szerelmek,
s fénybe göngyölődnek
a kutyaugatások.

Sisak

A szemétdombon,
bodzabokor alatt
megtelik esővízzel,
napsütésben
békaporontyok
evickélnek tengerében —
Időnként,
az árok szélén,
gyermeknek fejére kerül:
katonásdit
és halált játszanak vele.
Ha beesteledik,
belepi a harmat,
s a csendben
szentjánosbogarak
világítják meg.
Ilyenkor,
a rozsdás fényben
eszébe jut,
hogyan egyszer,

mikor elnémult a téren
a pergő dob s a harsona,
valaki siettében
itthagyt a sisakját —
És szerelmeiből
a másik partról
fölébred
az elhunyt katona...

Csillagviolák

A Magellán-felhők
alatt
kezedben
csillagviolák.
Látod?
Üstökös
halad,
s veled
száguldja át
az egész
éjszakát —

Anna néni

Anna néni,
evett-e a majorság?
Nem látja,
a maga földjén legelnek a bárányok?
Nyári almát lopnak a gyermekek!
Ki hagyta nyitva a kertkaput?
Az ágyásokban kapirgálnak a tyúkok!
Jaj, hazajött a csorda!
Miért hunyta le a szemét,
épp ilyenkor,
Anna néni?

Öreganyó

Cserépedény az ablakban,
Benne muskátlivirág.
Öreganyó öntözgeti,
S kérdezgeti:
— Hová tűntél, ifjúság?

Arcél

Por száll rám,
eső ver —
Ez a másik arcom a tükörben.
A vétkek
idő-kosárba hullnak,
elégnek.
Ó, kedvesem,
te szép,
te kedvetlen történet...

Parazsak

Ujjperceim
az esti
villanykörtén

Árnyék

Jobb kezem felől,
bal kezem felől,
előttem,
mögöttem
— emlékkép mindenütt.

Mészely József

Kérdések

Túl már az ötödik ikszemen,
mi jöhet még, édes Istenem?
Emel-e még az értelem hús egébe
magasztosított lényed drága fénye?
Lebegtet-e még a képzelet
fátyol páraként a vizeid felett?
Ölel-e még hazává a honvágy
ámulni számtalan bérced, lankád?
Porol-e még fényesre árva csillagot
vagy szívem csak jégcsapként vacog?
Olvasztok-e még kilátót a vak homályba
vagy leheletem ráfagy a tél ablakára?
Pörget-e még engem a küllőző napsütés,
hogy támadó szélben ne legyek kórözörgés?
Zöldülök-e még reményt, mint a fák?
Habzok-e még virágot, mint az orgonák?
Meddig tart még magának a jövőm múltja?
Árad-e még friss vizet álmaim apadó kútja?
Vagy már csak örök szomjúság gyötör?
Megszáll-e még lepkeként a dús gyönyör?
Vagy csak az irgalmatlan bánatom
didergi el az együgyű fájdalom?

Így edzem magam

Erénnyé nemesült itt
minden földi vétek,
mit ösvényein eltűnődve
emlékeimben fölidézek.
Itt minden nyomkereső lépés
néma figyelmeztetés:
így fogok majd kopni
és rommá porlani,
akár a nagy elődök
ódon síremlékei.
